

[Elin Appel.]

vi nu taler om Husmoderafløsning, er det paa sin Plads at sige om denne meget omtalte Nabokone, at det dog er hende, der alle Dage er kommet og har banket paa den syges Dør; hun kan aldrig afløses, hendes Nik, hendes Hjælpsomhed og hendes vare Hænder vil altid blive dem, der først gribes efter, og det vil ogsaa blive dem, der ikke kan undværes. Men hun er kun en Nødhjælp. Hvis det bliver muligt igennem en Lov om Husmoderafløsning at skabe en mere permanent Hjælp til syge Husmødre, vil meget være vundet.

Jeg vil sammenfattende paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslagets Princip, men vil foreslaa, at vi som det eneste naturlige afventer det af den højtærede Arbejds- og Socialminister omtalte Udvalgs Betænkning, inden vi arbejder videre paa dette nye Omraade. De Retningslinier, jeg ønsker at arbejde videre efter, vil altsaa være disse, at Husmoderafløsningen bliver et selvstændigt Erhverv, at der kræves en længere praktisk og en kort teoretisk Uddannelse, og at Afløsningen kun for de mindstbemidlede bør betales udelukkende af det offentlige, ellers helt eller delvis af Hjemmene selv.

Oda Christensen: Dette Forslag til Lov om Husmoderafløsning, der er anbefalet af det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp paa Forslagsstillernes Vegne, er uden Tvivl inspireret af det svenske Forslag om *social hemhjælp* af 31. December 1945. Der er ingen Tvivl om, at det kortfattede Lovforslag, der her foreligger, har sin store Betydning netop i den Tid, vi lever i nu, hvor det er uhyre vanskeligt at faa huslig Hjælp under nogen som helst Form, og det er derfor katastrofalt for mange Hjem at mangle Hjælp, naar Husmoderen eller hendes Stedfortræder bliver syg eller paa anden Maade bliver afskaaret fra at passe Hjemmet.

Jeg vil tilføje, at det er lige saa vigtigt, at man i denne Forbindelse ser paa den Hjælp, der maa ydes ensomme gamle. De er i mange Tilfælde af Sygdom daarligt stillede og kan ikke altid komme paa et Hospital; jeg mener derfor, at de maa komme ind under denne Lovgivning.

Jeg synes, som sagt, at dette Lovforslag er betydningsfuldt, og det er det ogsaa af den Grund, at det er et værdifuldt Supplement til den sociale Hjælp, Befolkningen ellers har Adgang til. Vi har i Forvejen her i Danmark forskellige Former, hvorunder vi kan faa Husmoderafløsning og Hjælp i

Hjemmene under Sygdom. Der er først og fremmest Forsorgslovens § 274, efter hvilken der er Ret til at faa Sygeplejehjælp i Hjemmene, og der er Forsorgslovens § 277, efter hvilken der ligeledes i Trangstilfælde kan ydes Hjælp, hvis en Hustru, der lever sammen med sin Mand, bliver syg og indlagt paa Hospital. Denne Forsorgslovens § 277 er her i København blevet administreret af Københavns Børneværn, og den har haft den store Betydning, at man i mange Tilfælde har kunnet sende en Hjælp til Hjemmet i Stedet for at være nødt til at opløse Hjemmet og sende Børnene paa Børnehjem og Moderen paa Hospitalet.

Men foruden disse Foranstaltninger gennem Paragrafferne i Forsorgsloven, som altsaa er anerkendt af Staten, har mange private Institutioner ydet Hjælp af denne Art. Jeg tænker her bl. a. paa Hjemmenes Sygehjælp, Husmoderhjælps Korps, Dansk Kvindesamfund og ligeledes Røde Kors; og endelig er der Danske Kvinders Samfundstjeneste. Dette sidste er jo en Ting for sig. Danske Kvinders Samfundstjenestes Husmoderafløsning er en Beskæftigelsesforanstaltning til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, særlig med Henblik paa langvarigt arbejdsløse Kvinder, saadanne, der havde været arbejdsløse i mere end 100 Dage det sidste Aar. Man tør vel nok sige, at det i Dag er en noget forkert Indstilling, at man stadig opretholder en saadan Institution paa dette Grundlag, da det jo er ganske umuligt, eller burde være umuligt, at finde en arbejdsløs Kvinde. Denne Samfundstjenestens Husmoderafløsning har imidlertid ogsaa en Slagside, idet det fortrinsvis var i Byerne, man havde de arbejdsløse Kvinder, hvorimod man paa Landet sjældent træffer dem. Men man mangler paa Landet lige saa ofte Hjælp i Sygdomstilfælde som i Byerne. Under Hensyn til alt dette synes jeg, at det vilde være glimrende, hvis vi igennem denne Lovgivning kunde komme til Enighed om, hvordan hele dette Spørgsmaal kunde ordnes.

Med Hensyn til selve Uddannelsen vil jeg sige, at man i Sverige, som det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var inde paa, jo er gaaet meget vidt. Det vil være vanskeligt for os, i hvert Fald paa et Begyndelsesstadium, at foretage noget lignende og oprette saadanne Skoler, som man har gjort i Sverige. Men vi er nu engang her i Danmark saa heldigt stillede, at vi netop i Øjeblikket har Kvinder, der kan gaa ind i dette Arbejde, endog med en hel Del Kundskaber og Forudsætninger for at kunne bestride dette Hverv. Jeg tænker her bl. a.